

Prenumerata:
(od 1-go października r. b.).

W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 k. 50, kwartalnie rs. 2 k. 25, miesięcznie kop. 75. Za dwukrotne odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5.

Na prowincji i w Cesarstwie: z dwukrotną przesyłką dzienne: rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1.

Za granicą: (z przesyłką jednorazową) miesięcznie rs. 1 k. 50. Numer pojedynczy wydania porannego k. 3, wieczornego k. 5.

Dziś: Ludysław i Tekli P. M.
Poniedziałek: M. M. P. od wyk. niew.
Wtorek: Aureli P. i Kleofasa M.
Środa: Cyrylana M. i Justyny P. M.

KURJER WARSZAWSKI.

ROK SZESZÓDZIESIĄTY TRZECI

Rękopisów nadsyłanych do redakcji nie zwraca się.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-jej rano do 8-jej wieczorem, w niedziele i święta od godz. 10-jej rano do 1-jej w południe.

Wschód słońca o godzinie 5 minut 48.
Zachód " " " 5 " 56.

Długość dnia godzin 12 minut 08.
Ubyło " " " 4 " 53.

Adres redakcji „Kurjera Warszawskiego”: plac Teatralny Nr 5, dom Ant. Stępkowskiego.

Ogłoszenia:
Reklamy: za każdy wiersz pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop.
Nekrologia: za jeden wiersz 15 kop.
Zwycięstwa: za jeden wiersz pierwszy raz 10 k., każdy następny raz 8 k.
Małe ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy raz 2 kop., każdy następny raz 1 1/2 kop.
Przewodnik adresowy: za 1 wiersz rocznie rs. 30. Ogłoszenia do „Przewodnika” przyjmuje wyłącznie Biuro Ogłoszeń Rajchmana i Frendlera, ulica Senatorska nr 19.

Czwartek: Kosmy i Damjana M.
Piątek: Wacława Króla Czeskiego.
Sobota: Michała Archanioła.
Niedziela: Hieronima K. i Zofii Wd.

OD WYDAWCÓW.

Przekonawszy się w ciągu ostatnich sześciu miesięcy, iż wydawanie Kurjera dwa razy dziennie po ciaga za sobą nieuniknione a tak znaczne powiększenie kosztów redakcyjnych, administracyjnych i drukarskich, że obecnie pobierana przedpłata, pomimo wielkiej liczby naszych prenumeratorów, kosztów tych nie pokrywa, zmuszeni jesteśmy, na mocy otrzymanego pozwolenia od właściwej władzy, zmienić i ustalić warunki prenumeraty, poczynając od dnia 1-go października r. b., jak następuje:

W WARSZAWIE:

rocznie rs. 9 kop. —
półrocznie " 4 " 50
kwartalnie " 2 " 25
miesięcznie " — " 75
Za dwukrotne odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5.

W CESARSTWIE I NA PROWINCJI:

z dwukrotną przesyłką dziennie na najpierwsze poczty i pociągi rano i wieczorne oddzielnie:
rocznie rs. 12
półrocznie " 6
kwartalnie " 3
miesięcznie " 1
Za granicą (z przesyłką jednorazową) miesięcznie rs. 1 kop. 50.

Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera ani w Warszawie, ani na prowincji przyjmowaną być nie może.

KRONIKA TYGODNIOWA.

Uwagi polityczne — dlaczego jest kiepsko na Węgrzech, tudzież — jaka jest różnica między magrarami, którzy robią judenhece, a p. Tiszą, który ją wyhodował. — Konsyderacje ekonomiczne na temat słabego punktu naszych spółek rolnych. — Nowy aforyzm i jego logiczne następstwa. — Czy nasz przemysł jest istotnie tak światny, jak mówią cudzoziemcy. — Broszura p. Wrotnowskiego i świece stearynowe p. Hochha.

Czy będzie wojna i jak prędko? nie wiadomo. Tymczasem nieulega wątpliwości, że państwo węgierskie jest nieco chore. W samych Węgrzech okazało się zbawieniem strzelać we lby ludziom, za to, że napadają żydów, zaś w „połączonej” Chorwacji jest niezbędnym szpikować mieszkańców kulami za to — że zrzucają szyldy węgierskie. Kto wie, czy to — że zrzucają szyldy nie podstępnie, lecz po prostu, ażeby „zrzucali” obcisłe węgierskie spodnie; a w takim razie okaże się pożytecznym uformować trzecie seminarjum bagietowych pedagogów, mianować drugiego dyktatora i, przy dźwiękach orkiestry, wciągać na rumunów wyżej wymienione oznaki politycznej jednomyślności.

Wszystko jest możliwe, jeżeli p. Tisza, pierwszy minister węgierski, tak w ruchach antysemitów, jak w burzeniu się chorwatów widzi tylko dwie rzeczy: honor węgierskiej ojczyzny i występujących przeciw niemu buntowników. Do ruchawki antysemitów mówi: „rząd ma obowiązek stać na straży mienia i życia swych obywateli”, a do ruchawki antymagarskiej, że: „demonstracje uliczne nie rozwiążą sprawy kroackiej”.

I rzuciwszy te frazesy, wytarte jak trojaki z czasów Stanisława Augusta, p. Tisza czuje się zupełnie zadowolony. Sądzi bowiem, że aczkolwiek demonstracje uliczne w Zagrzebiu nie rozwiążą kwestii

Spełniając przyrzeczenie nasze, dane w marcu r. b. prenumeratorom zamiejscowym, zawiadamiamy ich, że poczynając od dnia 1-go października r. b. Kurjer ekspedjowany będzie dla wszystkich bez wyjątku prenumeratorów dwa razy dziennie na najpierwsze poczty i pociągi poranne i wieczorne oddzielnie. Wskutek tego prenumeratorzy na stacjach dróg żelaznych warszawsko-wiedeńskiej, bydgoskiej, nadwiślańskiej, petersburskiej, traktu radomskiego i przyległych stacjach pocztowych bocznych, otrzymywać będą numer ekspedjowany rano o kilkanaście godzin wcześniej niż obecnie, a na drodze terespolskiej tenże sam numer nawet o 24 godzin wcześniej.

Dla uniknięcia zwłoki w przesyłce, upraszamy szanownych prenumeratorów o *uczesne* nadsyłanie przedpłaty na kwartał następny, z dokładnym wymienieniem adresu.

KALENDARZ.

Widowiska: Teatr wielki: „Marta”. — Teatr letni (w ogrodzie Saskim): „Marja Stuart”. — Teatr nowy (przy ulicy Królewskiej): „Aby handel szedł” i „Ciurkiewicz czy Dziurkiewicz”. (Godz. 7 i pół wieczorem).

— **Następny numer „Kurjera” wyjdzie jutro po południu.**

Plus i minus.

Ostatni tydzień był bogatym w wypadki, które położeniu europejskiemu nadały chwilowo nieco odmienną postać, a burzę, która zdawała się już wzbić nad widnokręgiem, odwlokły. Równocześnie

kroackiej, to przecież — jego mowy bankietowe w Wielkim Wardynie uleczą Węgry z dzisiejszych latających bólów.

Szczęśliwa posada, która daje patent na wszechmoc, nieomyślność, a nadewszystko na — dobry humor... Ty tyku zagrzebski, który zrzuciłeś szyldy, ty kmieciu słowacki, albo pastuchu magyarski, którzyście rabowali sklepy, za niegodziwe postęпки odpowiadać będziecie naprzód przed ces. król. sądem, a następnie przed Bogiem. Ale p. Tisza et Comp. choćby wytoczył krew z tysięcy burzycieli, dostanie w najgorszym razie dymisję i emeryturę tej wysokości, co jedno antysemitkie zaburzenie.

Tymczasem kto tu jeszcze jest winien czy nie p. Tisza i jego polityczni przyjaciele?

Burzą się kroaci, bo ich w najwyższym stopniu wyzyskiwali i gniatli finansowi urzędnicy węgierscy. Pewna część nieszczęśliwych wichrzycieli decyduje się zginać, bo — „zrobi się wtedy luźniej na świecie i będzie mniejsza bieda”. W inną część wmówili agitatorowie, że mają nastać nowe podatki od wosów, od dzieci i od jaj (!) i że można im zapobiedz wynalazłszy węgierską koronę i sztandar, które kryją się gdzieś w zarządach gminnych, albo w biurach skarbowych.

Burzy się dalej węgierskie pospólstwo, ponieważ wyzyskują go żydzi. I znowu jedna część rebeliantów wojuje za 3 reńskie na dzień, a druga — tak sobie — z amatorstwa. Powiedziano im, że: „teraz można grabić i rozbijać i że nawet podobne objawy patriotyzmu będą mile przez rząd widziane”, więc — grabią!

Jakim sposobem stało się, że pod okiem p. Tiszy, stojącego na straży honoru ojczyzny i dobra obywateli, wyrosły podobne ziółka jak żydzi i urzędnicy, którzy łupią lud ze skóry — i — sam lud — tak biedny, że chce, ażeby było „luźniej na świecie” — tak ciemny, że szuka „węgierskiej korony i sztandaru”

wybuchły przesilenia, które zdają się zbliżać ostateczne starcie sprzecznych prądów.

Wytworzyła się zatem nowa konfiguracja stosunków, weszły w grę czynniki, dotąd nie dość uważnie brane w rachubę, ale póki się nie utrwalił ani nawet wątpli budowa jego nie została należycie podparta.

Czynnikiem pokojowym chwili najświeższej jest z pewnością podróż p. Gladstone’a do Kopenhagi. Angielski minister, znający dobrze niebezpieczeństwa grożące pokojowi, pojechał w odwiedzin dworu duńskiego i jego chwilowych gości do Fredensborgu po to, aby oddziaływać usmierzająco. Zdaje się, że podobala mu się na ten raz rola „ucziwego maklera”, do której przyznaje się od lat dziesięciu książę Bismark. Być może, iż nie chodziło mu o przeważenie szali korzyści ani na stronę Rosji, ani na stronę Niemiec; pragnąc tylko, aby na usługach pośrednictwa jego skorzystała — sprawa pokoju...

Anglia gladstonowska, przeżarta do szpiku kości duchem merkantylizmu, nie pragnie w ogóle żadnej wojny na kontynencie europejskim, bo każda z nich zachwiewa równowagę jej życia ekonomicznego, ka- żda krzyżuje i koszlawi utarte kierunki jej szlaków handlowych, nadwiera swobodę ruchów jej marynarki kupieckiej.

P. Gladstone umie być spokojniejszym o wzrost terytorjalny rosyjskich posiadłości w Azji środkowej, aniżeli był lord Beaconsfield, dlatego widok zapasów pomiędzy Niemcami i Rosją, z których mogłaby Anglia skorzystać w Armenii i Kabulu nie tyje, przedstawia dlań ponęt, ażeby z tego powodu chętnie patrzył okiem za rozwój akcji nieprzyjaznej pomiędzy temi dwoma mocarstwami.

Drogą takiej logiki można przyjąć do wniosku, że Anglia dzisiejsza gotowa byłaby dołożyć starań do utrzymania związków tradycyjnej przyjaźni dworu petersburskiego z berlińskim. P. Gladstone mógł dlatego właśnie pojechać do Kopenhagi, aby pokazać światu, że pomiędzy dzisiejszą Anglią i Rosją niema tak zasadniczej sprzeczności interesów, aby

w celu zmniejszenia sobie podatków i — tak dziki, że można go albo namówić, albo za 3 reńskie kupić do rozboju?...

Gdzie był wówczas p. Tisza, gdy w państwowym oksefcie fermentowały tego gatunku drożdże? Hal. p. Tisza czuwał nad honorem ojczyzny, układając węgierskie napisy na szyldy, pehając gwałtem kroatów w obcisłe spodnie i obnazniając z pięknościami węgierskiej literatury biednych słowaków, którzy nie mieli za co kupić sobie mamalygi. Nie dziw, że tak pojmując szczęście ludów i swoje obowiązki, p. Tisza ma swobodną głowę, a nawet dobry apetyt, na bankietach na jego cześć wydawanych w Wielkim Wardynie.

Nie dziw też, że z węgrymi źle, chociaż to nasi przyjaciele!...

Niemniejsze wątpliwości, jak w polityce zagranicznej, nastrożają się w naszych sprawach domowych. Nie wiadomo naprzykład: czy spółka rolników plockich utrzyma się czy nie?

Inicjator spółki najzupełniej słusznie domaga się, ażeby instytucja przedstawiała poważne rekomendacje, czyli — na wszelki wypadek miała do dyspozycji dużo pieniędzy; ci zaś obywatele ziemscy, którzy mogliby dać podobne rekomendacje, znowu całkiem słusznie, nie chcą na swych majątkach dźwigać poważnej odpowiedzialności. Gdy więc jeden ciągnie do Sasa, a drugi do lasa, nie dziwnego, że sam projekt stoi w miejscu.

Jestto cechą wszystkich nierozwiniętych społeczeństw, że obok wstrętu do małych prac, mają one pociąg do wielkich planów. Tymczasem prawa natury mieć chcą, ażeby rzeczy wielkie rodziły się z drobnych. Dynia powstaje z ziarenka, a domy handlowe z kantorów. Tak jest na całym świecie, tak jest nawet i u nas, o ile chodzi o — dynie; w kwestji bowiem domów handlowych utworzyliśmy sobie odrębną loikę i chcemy, żeby te instytucje rodziły

strona, prowadząca wojnę z Rossją, mogła liczyć na jej pomoc, choćby moralną tylko. Naturalnie że taka manifestacja ze strony p. Gladstone'a mogła otrzeźwić pewne szowinizmy wojenne w Berlinie i dla tego fakt owej podróży uważać wypada za czynnik pokojowy chwilowego położenia.

Równocześnie prawie ze spacerem kopenhaskim angielskiego ministra przypadły wybory do sejmiku serbskiej, które zgłaszały gabinetowi pp. Piroczanaca i Garaszana niepewetowaną klęskę. Wybrano tylko 35 postępców sprzyjających rządowi, podczas gdy radykałsi zdobyli 80 mandatów, a frakcja reakcyjna p. Ristieza trzynastę. Radykałsi są przeto panami położenia i mogą w pewnych wypadkach obejść się nawet bez koalencji z garstką zwolenników p. Ristieza.

Pod sztandarem radykalizmu serbskiego gromadzi się młoda inteligencja tamtejsza, która na wszechnicach zachodnio-europejskich wynieczyła się pewnych niezrozumianych głębiej hasła lub frazesów demokratyczno-socjalnych i jak ktoś trafnie zauważył, wyobraża sobie, że państwem rządzić można bez ministerstwa, bez armji, bez podatków, a w najgorszym razie i bez głowy państwa... Burzliwe te i mętne żywioły o tyle budzą obawę na wypadek, gdyby oświadczyły storem spraw publicznych, że wytworzyłyby w kraju chaos i roztrzęsły wszystkie czynniki porządku państwowo-społecznego. Charakter i usposobienie frakcji p. Ristieza są znane.

Wynik wyborów do sejmiku serbskiej o tyle może wpłynąć na ogólny układ stosunków europejskich, że zdołałby wywołać w młodym królestwie ogólne rozprężenie, gdyby pp. Piroczanac i Garaszani uczuli się zmuszonymi do ustąpienia. Zawierucha, wywołana w Serbji po upadku tego rządu, odbiłaby się najpierw gromowem echem w sąsiedniej Austrii, a mianowicie w Bośni i Hercegowinie. Książę Piotr Karageorgewicz znalazł sobie w Cetynji żonę, ale nie znalazł dotąd tronu. Na wysepkach dalmatyńskich jawia się nagle zwolennicy jego kandydatury na „tron wielkocchorwacki”, obejmujący Bošnję, Hercegowinę, Dalmację, Sławonię i Chorwację. Radykałsi serbscy podnoszą go również na tarczy w miejsce „zaprzędanego Niemcom i Austrii” króla Milana.

Od roku wiadano w Berlinie i Wiedniu, że król Milan za poradą swoich ministrów przysunął się do przymierza austriacko-niemieckiego, na ile mu tylko podrzędne stanowisko drobnego państewka wobec dumnych dworów Berlina i Wiednia przysunąć się pozwalało. Serbja, chociaż wąta i szczupła, miała wyznaczoną sobie rolę pierwszorzędą w przyszłych planach Niemiec i Austrii co do półwyspu bałkańskiego. Dzisiaj ten pion na szachownicy austro-niemieckiej łamie się, ludność dąży jawnie do obalenia rządu, kokietyjacego z Berlinem i Wiedniem, stanowisko króla Milana zagrożone.

Rozgardzając polityczny, który poczyną rosnać szybko na obszarach południowej Słowiańszczyzny, zbliża chwilę, w której mocarstwa uznają za stosowne

się jak Wenus z morskiej piany, albo Minerva z głowy Jowisza, zapominając, że w naszych czasach nawet i to panie stały się już niewypielalnymi.

Tu leży źródło naszych niepowodzeń rolniczo-handlowych, że ambicja, która nie pozwala ważyć pieprzu na luty, radzi jednocześnie opanować cały rynek zbożowy. Skutkiem czego, Bogu ducha winien ziemianin, którego lada żydek okpiwa w jego własnym spiechlerzu, ten sam poeciwiwie chce „robić interesu” w Gdańsku, na kupcach angielskich, których Spencer, ze względu na ich szachrajstwa, nazywa nowożytnymi ludożercami...

Na dnie spółek rolniczych leży znakomita idea: wytworzenia kupców zbożowych chrześcijan. Jestto dla nas kwestja pierwszorzędnej wagi. Naprawdę bowiem w ludności chrześcijańskiej powstałyby nowe przymioty, jakich dziś nie posiada, a powtórę część żydów przeniosłaby się z handlu i pośrednictwa do innych zajęć, co i nam i im wyszłoby tylko na dobre.

Ale do podobnej reformy nie można zabierać się po amatorsku, nie można ludzię się nadzieją opanowania handlu w całej gubernji a nawet powiecie, nie można na tak ryzykowne próby wyrzucić kilkudziesięciu tysięcy rubli.

Stan ziemiański już wieleby zrobił, gdyby: 1) ułatwiał młodym ludziom naukę w szkole handlowej i praktykę za granicą, 2) pomagał im do otwierania „interesu” na prowincji, i 3) utrzymywał z nimi stosunki. Wystawiłby zaś sobie pomnik, gdyby sprytniejszych chłopów bezrolnych zachęcał do handlu wiejskiego, choćby drobiem, skórkami, towarami kramarskimi i — i ułatwił im do tego pierwsze kroki.

Dopiero gdyby na wsiami i w miasteczkach wytworzyła się liczna warstwa drobnych handlarzy i kupców chrześcijan, dopiero z pośród nich, wyjątkowo zdolne jednostki doszłyby stopniowo do większych operacji.

wne wejść w ten niesforny odmet i wyrzec słowo zagłady dla organizmów, które dowiodły, że nie posiadają w swem łonie pierwiastków konserwatywnych i są żywiołem ciągłego zaniepokojenia dla Europy.

Jeżeli więc podróż p. Gladstone'a poprawiła nieco widoki pokoju, to wstrząśnienia, którym ulega znowu półwysp bałkański, zdają się równocześnie przyspieszać wybuch katastrofy.

Tam plus—tu minus...

Br. Z.

Flirtation.

Nieprawdaż, co za ładne słówko... a jednak u nas prawie nieznane?

Rzecz dziwna, doprawdy — tyleśmy cudzoziemskich najniepotrzebniejszych nawet wyrazów „importowali” na niwę naszej rodzinnej mowy, a wyrażenia określające rzecz tak pospolitą, nie chcemy wpuścić przez rogatkę w obawie oczywiste przed wyrzekaniami purystów.

Na uspokojenie ich przypomnijmy nawiasem, iż i nasz język posiada pewne orzeczenia nie dające się na wiele innych dosłownie przetłumaczyć. „Tesknota” nasza na przykład to nie *désir* francuski, chociaż wątpię nie można, by francuzem obcem być miało to uczucie. Tak samo, tylko odwrotnie rzecz się ma ze słóweczkiem *flirtation*.

Stworzyli go Anglii i wymawiają „flirtezen”, a w lot pochwylił francuzi wymawiając po swojemu „flirtasion”, my przeto mamy dziś do wyboru w tej lub owej formie wprowadzić go do słownika potocznej mowy.

I cóż oznacza ten wyraz, w którego dźwięku słysząc jakby lekki szelest jedwabnej sukni i rozsuwanego wachlarza, coś jakby trzepotanie skrzydełek odlatującego ptaszka, jakby tajemnicze drżenie liści w noc miesięczną?

Wszelka definicja ma to do siebie, iż rzadko rzecz wyjaśnia należyte — jeśli powiemy: brona jest to narzędzie rolnicze, mniej to nas nauczy, niż jeśli nam samą bronę pokażą i zażycia jej pozwolą być świadkami.

Flirtation nie sposób przetłumaczyć ściśle na nasz język, nie sposób powiedzieć: jest to miłość, miłostki lub kochanie... „Miłość, to rzecz nazbyt poważna i wspaniała, może poważniejsza niżby to się wielu zdawać mogło; „miłostki” to znowuż coś przypominające zbyt niemile erotyki Morsztyna lub Węgierskiego — wreszcie „kochanie”, aha! „kochanie” to coś tak sentymentalnie brzmiejącego, tak wymuszonego, tak owianego atmosferą „Malwiny czyli domyslności serca” i tym podobnych „welumów zroszonych łzami”, iż nie sposób określić tem ekliwem słowem takie *article de Paris*, jakim jest *flirtation*. Ostatecznie powiedzmy, że jest to rodzaj miłości. Ale jaki? Oto przykład.

Dobrze znany w bawiających się kołach, dwudziestokoletni X., zostaje skazany przez gościnnego stryja na wiejskie rozkosze. W mieście zaczynały się właśnie śmiertelne nudy, młodzieniec nie przywykły do łózka o

godzinie 10-jej wieczór, wyjeżdża na wieś i... trafia z deszczu pod rynek. Proboszcz, dwie przyjaciółki stryjki, najtyczanka z podmurowaniem, mleko we wszelakich kształtach, gdańskie kur na dziedzińcu, dzienniki z ubiegłego tygodnia... słowem, rozpaczliwa sytuacja. I oto — pięknego poobiedzia, podczas, dajmy na to pospolitego ruszenia na grzyby do malowniczego gaju, przekonywa się, blizki czarnej melancholji salonowej, iż przybyła od kilku dni na dłuższy pobyt do stryjostwa, koleżanka ich córki — jest weale milem i ogromnie zabawnym stworzeniem! Tego wieczora niezwykle służy mu humor, rozpowiada przepocieszne lub efektowne wydarzenia, których był bohaterem gdzieś w Alpach lub nad Atlantyką i o dziwo! sam się spostrzega, iż zaczyna zwracać uwagę na to, jakie ta werwa sprawiła na otaczających wróżenie. Dziewczę, chociaż nie podnosi oczu na mówiącego, jednak powoli główka jej zapęnia się całą opowieściami płynącymi bystrym potokiem z pod czarnych wąsików i... i... nazajutrz już „nie śmie” podnieść oczu na zrzeczenie wyzyskującego swoje praktyczne doświadczenie młodzieńca. Powoli budzi się i w niej kokieteryja... rozpoczyna się rodzaj pojedynku „na strzały Amora” w którym, ot tak — dla idei — przeciwnicy starają się jeden drugiego delikatnie zadrasnąć. Nie chodzi tu bynajmniej o śmierć i życie, jest to tak dobrze gra towarzyska jak każda inna, nieco tylko może zabawniejsza niż „cenzurowany” i dlatego gorliwie uprawiana i nie nudząca tak rychło. Wreszcie po kilku tygodniach on wraca do miasta na sezon jesienny, ona ostatecznie złożyła egzamin i... nie spotkają się ci ludzie w życiu nigdy więcej...

Była to miłość? Nie! Była to tylko t. z. *flirtation*.

W teatrze na przykład, ktoś miał przypadkowo szczęście dwa razy z rzędu sąsiadować w łóżu z zupełnie sobie nieznana, ale prześliczną damą. Rzecz prosta, to drugie spotkanie zaprawione zrzeczeniem upozowaniem profilu z jej strony, a z jego, niby niechęcącemu zwróceniem na siebie uwagi — nie pozostaje bez dalszych konsekwencji. On wypytuje się kto ona, dlatego jedynie, aby się dowiedzieć, gdzie ją spotkać może, ona zaś zaczyna być pewną, iż go niezawodnie gdzieś jeszcze spotka. Tak się też i staje — pod werendą euklierni i w alei ogrodu, w teatrze i w sali odczytów, na balu publicznym lub na wyścigach, wszędzie on i zawsze on! To oburzające, nieprawdaż?... Raz nawet posunął zachwalstwo do tego stopnia, iż u wyjścia, dajmy na to z cyrku, kiedy ją na chwilę tłum od reszty towarzystwa oddzielił — uchylił kapelusza... jakby jaki znajomy. A ona? Ona raz — mimowoli, co prawda — powitała go wchodzącego w ślad za nią do sali koncertowej, uśmiechem i spojrzeniem, któreby się w obecności wielu osób z pewnością nie wymknęło z pod jej żreń... Gniewała ją to potem przez całe dni cztery! I oto wszystko... on lub ona znikają nagle z horyzontu, każde gdzie indziej czemś pozytywniejszym zajęte...

Flirtation, *flirtation*... nie więcej.

Na wodach zwłaszcza, gdzie ludzie ze wszystkich krańców zjeżdżają się święta, aby zabawić w jednym miejscu czas określony, stosunki podobne nawiązują się nader często i przebywszy parę epizodów w rodzaju

Ktoś, dajmy na to p. X., jadący koleją bydgoską, kupił we Włocławku bilet do Skierniewic. Że jednak w Kutnie musiał zostać, więc oddał swój bilet pann Y., który miał wolną a nieprzymuszoną wolę jechać do Skierniewic.

Szczęściem dla kolei, a nieszczęściem dla p. Y. tym samym pociągami podróżował kontroler, który zobaczywszy co się święci, zabronił p. Y. jechać za ofiarowanym mu biletem, wypowiadając przy okazji ciekawą jurisprudence, wedle której: „ten tylko ma prawo korzystać z biletu, kto go kupił.”

Pogląd taki niewątpliwie wzbogaca księgę sławnych aforyzmów, ale podkopuje warunki tej umowy, jaką drogi żelazne zawierają *tacens* ze swoimi pasażerami. Gdyby koleje pobierały od każdej osoby inną opłatę: inną od tłustych, inną od chudych, inną od blondynów, inną od brunetów, inną od sangwiników, inną od choleryków, — p. kontroler miałby rację. Ale drogi żelazne pobierają opłaty od pasażerów bez względu na ich zajęcie, tytuł, nazwisko i przymioty i obowiązują się za tyle a tyle rubli, przewieźć na taką a taką odległość wszelką pełnoletnią istotą ludzką, która się rusza. Skoro zaś tego nie dotrzymują, gdy się uda, więc łamią umowę i upoważniają pasażerów — do jeżdżenia bez biletów, gdy się także uda.

Tym sposobem nowa zasada, zamiast zrobić przysługę kasie, otworzyła w ludzkich sumieniach już i tak niezbyt silnie zamkniętą furtkę do nadużyć. Podróżnych zaś wprawia w djabelny kłopot. Odtąd bowiem np. żona, której mąż, albo — pasażer, któremu postanowie — kupił bilet, mogą być każdej chwili wyrzuceni z pociągu, w myśl aforyzmu: „ten jedzie kto płacił za bilet”.

Kto by się też spodziewał, że nasz przemysł będzie sławnym? Że francuzi i Anglii będą go chwalić, że Niemcy wobec niego będą udawać niepokój, a niektóre gazety rosyjskie zaczną głosić o potrzebie

Oto jest droga rozwoju naturalnego. Gdy zaś, porzuciwszy ją, zechcemy odrazu chwycić za gardło handel wiejski, skończymy bankructwem i to, czego nie pochłonęło złe gospodarstwo, lub przewroty agrarne, utonie w czasie podróży do „zreformowania handlu zbożowego”.

Łatwo mówić: utwórzmy spółkę dla wyparcia żydów z handlu! Ależ spróbujcie utworzyć pierwiej spółkę do usunięcia faktorów, szynkarzy, pachciarzy i t. p., którzy albo są niepotrzebni, albo dopuszczają się nadużyć, albo nie mają pojęcia o gospodarstwie mlecznem. Wtedy zaczniemy gadać o rynekach zbożowych.

Swoją drogą jest rodzaj spółek, którzy z pożytkiem mogliby uprawiać nasi ziemianie, mianowicie — spółki wytwórcze. Niedawno czytałem, że jakiś inżynier chce otworzyć kantor sprzedaży polskiego masła w Paryżu, a z drugiej strony, że mięso z ukraińskich wołów zaczyna być transportowane do Londynu. Oto są obiecujące interesy, byle je w porę opanować i mądrze prowadzić. Oto materiał dla spółek, z którychby jedne hodowały bydło na nabiał, a drugie na rzeź.

Obawiam się jednak, ażeby nam i to z rąk nie uciekło. Któż bowiem zareczy, że w tym czasie, gdy nasi ziemianie radzą nad opanowaniem handlu zbożowego, nie tworzy się już jaka spółka niemiecka w celu zaprowadzenia na wielką skalę hodowli bydła i drobin, tudzież wywozu jaj i masła za granicę?

Tylko prawda, że dwa „organa ziemiańskie” *Słowo* i *Niwa* jeszcze nie uwierzyły ani w konkurencję amerykańskiego zboża, ani w możliwość udania się hodowli zwierząt u nas! Uwierzą zaś nie prędzej, aż gdy poczną ogłaszać artykuły: „W sprawie najnowszego upadku naszych posiadłości ziemskich”.

Jeżeli postępy rolnictwa wiele pozostawiają do życzenia, za to w stosunkach kolejowych już moglibyśmy uczyć rozumu ludy najbardziej ucywilizowane.

wspólnej wycieczki, tańca przetańczonego z większą niż inne przyjemnością, przypiętego bukietu i kwiatka danego na pamiątkę, kończą się tak, jak się zaczęły nagle, przypadkowo — pękają pajeczki nici wysnute z serca pod wpływem chwilowego kaprysu, fantazji, usposobienia i znika z życia i z pamięci niepochwytne efemeryda, co się *flirtation* zowie.

Czasem, często nawet, rozróżnić się nie da gdzie się *flirtation*, powiedzmy „flirtacja“, kończy, a miłość zaczyna; sąsiadują one ze sobą nierzadko o miedzę i wielkie szczęście, jeżeli oboje bawiących się w tę grę niebezpieczną jednocześnie ją przekroczy, lub jednocześnie zatrzyma się przed nią.

Flirtation nie powinna być niczem innem, jak tylko oddechem na szyję lustra rzuconym — jeśli drasnąć ma serce, to lekko, jeśli rozpromienić jaką chwilę w życiu, to łagodnym światłem przyjemności tylko, a pozostawiać po sobie nawet wspomnienia nie potrzebuje...

Powiedzmy teraz, czyż mało takich efemeryd krąży pod naszym niebem i czyżby nie warto nazwać ich specjalnem, właściwem mianem?

Stenio.

WIADOMOSCI BIEŻĄCE.

— Rada państwa rozstrzygnie wkrótce wielkiej wagi sprawę powiększenia placu urzędników zarówno wydziału wojennego, jak i cywilnego, oraz plac rodzin pozostałych po urzędnikach. Sprawa to blisko obchodząca świat urzędniczy w Cesarstwie i Królestwie Polskiem. Wszystkie ministerja i wydziały wydały jednogłośnie opinie, iż dotąd obowiązująca ustawa o placach, jako wydana w r. 1827-m, nie odpowiada już współczesnym stosunkom. Skutkiem bowiem podrożeń wszystkich niemal artykułów codziennego użytku, place ustanowione w roku 1827-ym, nie mogą dziś wystarczyć na opędzenie potrzeb pierwszorzędnych. Władze doskonale o tem wiedząc wyjednywają co rok nadetatowy kredyt na place urzędników, przez co wywołują nierównowagę budżetową. Otóż dla zapobieżenia dalszym skutkom obecnego stanu rzeczy, specjalna komisja w ministerjum skarbu, złożona z przedstawicieli wszystkich wydziałów, opracowała nową ustawę, na którą zgodziły się już pojedyncze ministerja. Obecnie więc ustawa oczekuje tylko decyzji rady państwa.

— Ministerjum dóbr państwa zamówiło za granicą nasiona ulepszonych traw, które będą rozsyłane włościanom, towarzystwom rolniczym i naukowym zakładom agronomicznym, celem dokonania prób z niemi i wykazania, o ile nasiona te mogłyby podnieść produkcję traw w gospodarstwach włościańskich.

— Ministerja spraw wewnętrznych i skarbu, celem zapobieżenia wybuchowi chorób zakaźnych z powodu sprzedaży i przewożenia kości w stanie rozkładu będących, postanowiły, aby kości zwierzęce, przewożone drogami żelaznymi i sprzedawane,

były wprzód oczyszczane, myte i suszone. Handlarze kości, nie stosujący się do tego rozporządzenia, pociągani będą do surowej odpowiedzialności karnej.

— Departament celny wchodzi w porozumienie z departamentem poczt o wydanie przepisu pozwalającego na otwieranie posyłek, co do których jest podejrzenie, iż mieszczą w sobie kontrabandę, a zarazem ustanawiającego normę wynagrodzenia dla odbiorcy, jeżeli podejrzenie okaże się niezasadnionem, a przedmioty przesyłane ulegną uszkodzeniu.

— Przytulki dla starców i kalek istniejące dotąd tylko w małej liczbie miast prowincjonalnych Królestwa Polskiego, mają być w niedalekiej przyszłości otwarte we wszystkich miastach i miasteczkach. Koszt utrzymania tych przytułków opędzane być mają z legatów: w razie ich braku, na utrzymanie przytułkówłożyć winny zarządy miejskie i gminne.

— Wkrótce, gdyż za jakiś miesiąc, otwarte zostaną przy cyrkulach izby ogrzewalne, na których utrzymanie znów, jak w roku przeszłym, zabraknie potrzebnych funduszy. Koszt utrzymania tych izb i wydawania drzewa, potrzebnego dla biednych, ponosi dotychczas policja, z pieniędzy zaoszczędzonych na kosztach utrzymania lokalów kancelaryjnych. Fundusz ten nie przenosi kilku rubli tygodniowo, co rozumie się nie wystarcza nawet na dobre ogrzanie izby, a tembardziej na wydawanie herbaty i drzewa opałowego rodzinom ubogim. Projekt zwiększenia funduszy na ten cel poszedł jakoś w zaniechanie, czyżby więc nie należało obecnie pomyśleć o jakimś małym subsydjum ze strony miasta na utrzymanie izb ogrzewalnych, z których korzystają najwięksi nędzarze, nie mający własnego ciepłego kąta?

— Manewry. Dziś lub jutro nastąpi zakończenie akcji, gdyż manewrujące wojska zbliżyły się do Siedlec. Zajęcie tej pozycji będzie ostatnim aktem tegorocznej rewii. W każdym razie czy manewry dzień wcześniej lub później się ukończą, wojska od pojutra zaczyna się rozchodzić na zimowe leże. Dywizje piechoty 17-ta i 18-ta, wraz ze swoją artylerją, rezerwą, oraz saperzy nie powrócą do Warszawy, gwardja zaś, strzelcy, oraz 14-ta dywizja kawalerji w połowie przyszłego tygodnia będą z powrotem w Warszawie z kądem wprost udadzą się do zimowych koszar, lub wyjdą z miasta na zimowe leże na prowincję.

— Nowa fabryka. Wkrótce założona zostanie w Warszawie fabryka do skracania buksów tlokwych przy maszynach parowych stałych, pompach, parochodach i parowych statkach. Materiał ten często zużywający się, dotąd w znacznej ilości sprowadzany jest z zagranicy. Założycielami nowej fabryki są, zapisujemy to z przyjemnością, miejscowi kapitaliści.

— Wydział lekarski uniwersytetu warszawskiego rozpoczął starania o otwarcie kliniki chorób usznych.

utworzenia celnej granicy między Królestwem i Cesarstwem?

Warto zobaczyć na czem polega nasza sława przemysłowa i o ile jest groźną dla innych, a nam wystarcza.

Stan rzeczy jest taki:

Przemysłowa wytwórczość Królestwa Polskiego, o ile pochwyliły ją wykazy statystyczne, dosięgła w r. 1880 cyfry 171 milionów rubli. Postęp w niej od roku 1859, a jeszcze bardziej od 1870 jest kolosalny. Nadto zaś, między rokiem 1874 i 1876 wywoziliśmy różnych produktów (przeważnie przemysłowych) do Cesarstwa za 46 milionów rubli rocznie.

Oto są najtreściwiej podane zalety naszego przemysłu. Że jednak on nie jest świetnym, dowodzi tego fakt, iż w Europie pod względem przemysłowym zajmujemy czternaste miejsce, a że nawet na nasze potrzeby nie wystarcza, dowodzi tego — przywóz z zagranicy, z kąd między 1874 i 1876 rokiem sprowadzaliśmy różnych produktów przemysłowych na 61 milionów rubli.

Tak wygląda nasz przemysł w statystyce. W praktyce zaś przedstawia następujące cechy:

41% właścicieli zakładów przemysłowych pochodzi z Niemiec i ci posiadają w rękach swych fabryki najpotężniejsze, pracujące przeważnie maszynami parowymi.

Dyrektorowie fabryk, inżynierowie i majstrowie kierujący robotami także pochodzą z Niemiec.

Motory i mechanizmy wykonawcze, tudzież różne ulepszenia w fabrykacjach są również zagraniczne.

Nareszcie materiały surowe, jak bawełna, a nawet bawełna i len, podobnie sprowadzają się z zagranicy.

Nie koniec na tem, bo — większa część naszych wyrobów odchodzi do Cesarstwa.

Ow więc „nasz“ przemysł, jest w znakomitej cze-

ści niemieckim, a korzysta z niego Cesarstwo. Nie należy jednak, z tego powodu wymyślać niemcom, jak to robi pewna szkoła ojczyстых ekonomistów; gdyby bowiem nie Niemcy, nie mielibyśmy dziś przemysłu nawet w tej formie, jaka jest.

Postępy w tym napływowym przemysle są istotnie zadziwiające; rośnie on jak na drożdżach. Zapytajmy jednak o ile wpływa na pomyślność mieszkańców naszego kraju, a osobliwie — ludu, który stanowi cyfrę decydującą.

Czy więc nasz chłop ma o wiele lepsze i tańsze sprząty, narzędzia, odzież, naczynia, niż je miał przed kilkunastu laty? Czy bardzo ukształcił się nasz rzemieślnik? Czy rosnąca ludność posiada wiedzę fachową i użyteczną pracę? Czy wreszcie o wiele mniej sprowadzamy wyrobów z zagranicy?

Na te pytania trzeba odpowiedzieć przecząco. Niewątpliwie jest i tu postęp, ale niesłychanie powolny i wcale nie odpowiada rozwojowi napływowego i wywozowego przemysłu.

Położeniu temu z pewnością nie są winni Niemcy. Dziś np. na 1,000 ludności mamy 31 zajmujących się przemysłem i rzemiosłami, a powinniśmy mieć ich 100, to jest przeszło trzy razy więcej. I jeszcze nie koniec na tem: na 200 tysięcy przeszło ludzi pracujących w przemyśle i rzemiosłach, mamy zaledwie kilka, no — kilkanaście szkół fachowych, a potrzeba by ich mieć... kilka set!...

Nie dziw, że w tych warunkach p. Wrotnowski ma prawo stawiać złe prognozyki naszemu przemysłowi, gdyż np. sam fakt przeciagnięcia celnej granicy od strony Cesarstwa zniżyłby naszą produkcję o kilkadziesiąt milionów rubli i ze 20 tysięcy robotników fabrycznych zostawiłby bez pracy.

Może jednak po tych ciągłych ockniętych się społeczeństwo i przemysł wszedłby na drogę naturalną, t. j. zaspakajania przedewszystkiem potrzeb wewnętrznych, podzwignięcia „rzemiosł“ krajowych.

— Prof. Henryk Łuczkiwicz powrócił w tych dniach z dłuższej wycieczki zagranicznej do Warszawy.

— Pogrzeb. W dniu wczorajszym pochowano zwłoki ś. p. Wilhelminy z Hermannów Sennewaldowej. Liczny orszak żałobny publiczności świadczył wymownie o uznaniu obywatelskich i domowych cnót zmarłej.

— W dniu dzisiejszym JE. ks. arcybiskup warszawski udzielił wyższych święceń alumnom, którzy ukończyli tutejsze seminarjum.

— Od dni kilku bawi w Warszawie pasterz plocki, ks. Kasper Borowski. JE. zatrzyma się do czwartku.

— Wyjazd. W dniu wczorajszym po południu, pociągiem kurjerskim kolei bydgoskiej, wyjechał za granicę generał-adjutant minister wojny Wąnowski.

— Odczyty organizowane przez Towarzystwo dobroczynności, odbywać się będą w r. b. w sali ratuszowej od drugiej połowy listopada do 20-go grudnia r. b.

— W przyszły wtorek, o godzinie 8-ej wieczorem, odbędzie się sesja zegarmistrzów, na której wybrany być ma starszy i podstarszy zgromadzenia; przytem dokonany będzie zapis uczniów i wypis tychże na subjecktów.

— Egzamin w szkole krawiectwa odbył się w dniu wczorajszym. Z liczby 10-ciu uczniów trzech, którzy ukończyli kurs całkowity, a mianowicie: Emerykowi Antoszkowi, Wiktorowi Małanowskiemu i Tomaszowi Kozakowi wydane zostały patenta na czeladników czyli podmajstrzych. Tym sposobem młoda szkoła krawiectwa może się już powołać na wykwalifikowanych pracowników, których wykształcił. Życzymy jej, ażeby się to stało wstępem do dalszego pomyślnego rozwoju jej działania.

— Z Towarzystwa wioślarskiego. Sezon letni dogorywa. Przysłań stojąca w odległym zakątku na „łazie“ pomiędzy Pragę i przyległą wyspą, odwiedzaną jest przez nieliczną garstkę członków, którzy albo się dopiero tutaj na spokojnej wodzie uczą sztuki wiosłowania, lub starają się odbić za ruchliwy kilkumiesięczny sezon, gdy dostać się na łódkę nie mogli. Urzędowe zamknięcie przystani nastąpi od dziś za tydzień w niedzielę dnia 30-go b. m., poczem lokal zimowy w pałacu brühlowskim otwartym zostanie.

— Uwaga. W dniu onegdajszym pociągiem o godzinie 10-ej min. 30 z Aleksandrii (Puław) przychodzącym, przybyła jakaś rodzina, od której w tloku oddzieliła się 15-letnia panienka. Na placu odosobnionej kilka osób zajęło się losem jej i dopiero po pewnym trudzie udało im się odszukać jej towarzystwo. Okoliczność ta nasuwa desideratę, aby ścisł panujący na dworcach naszych mógł uleść zmniejszeniu a przynajmniej ograniczeniu do pewnej części dworca.

W tych rzeczach dobrze być pesymistą; już nawet pesymizm p. Wrotnowskiego wywołał szczególny rezultat.

P. Wrotnowski w broszurze swej napomknął, że u nas robią się gorsze świece stearynowe niż w Cesarstwie. Otóż zarzut ten wziął gorąco do serca jeden z warszawskich fabrykantów, p. Jan Hoch i — przysłał mi ogromną skrzynię świec stearynowych „do łaskawego wypróbowania i ocenienia“. W załączonym liście p. Hoch zwraca uwagę, że on sam wyrabia stearynę z rosyjskiego łożu i otrzymuje produkt wyższej wartości, podczas gdy inni fabrykanci sprowadzają z zagranicy stearynę poślednią, a więc i robią gorsze świece.

Ponieważ zgodnie z aforyzmem dr. żel. bydgoskiej — kto płacił, ten jedzie — mam zwyczaj „próbować i oceniać“ tylko te świece, które sam kupuję, nie wiem zatem, o ile nadesłany mi wyrób p. Hoch jest istotnie lepszym od innych. W każdym razie uprzejmie dziękuję szanownemu przemysłowcowi za ową pakę świec, która zresztą może się przydać do powiększenia światła w kraju.

A mianowicie.

Rok temu, znany pan Julian Henneberg złożył w ówczesnej redakcji *Nowin* rs. 100, jako pierwszy grosz na koszt podróży dla rzemieślnika udającego się za granicę, w celu wykształcenia się w fachu. Poeciwa ta ofiara leży do dziś dnia nie zużytkowana: czekając na depływy z zewnątrz.

Otóż zdaje mi się, że trafię w myśl szanownego p. Hoch, jeżeli poproszę go, aby raczył naprzód — natwierć mi sprzedać owej paki świece, a powtóre — aby pieniądze ztąd otrzymane dołączył do funduszu p. Henneberga. Jest bowiem rzeczą przyzwoitą, aby ofiary przemysłowców szły przedewszystkiem na rzecz pracowników i krajowego przemysłu.

Bolesław Prus.

— **Wykrycie fałszerstwa.** Kilka dni temu donosiliśmy o zrzeczeniu oszustwie, w skutek którego w kasie drogi żelaznej warszawsko-wiedeńskiej wypłacono pewną kwotę posłańcowi publicznemu na mocy sfałszowanych asygnacji. Dla wykrycia tego fałszerstwa kasjer kolei ogłosił w dziennikach, iż posłańcowi wspomnianemu da 25 rs. nagrody, jeżeli wskaże osobę, przez którą był posłany. Gdy ogłoszenie to nie odniosło skutku, kasjer udał się do biura posłańców, w czasie kiedy ci przychodzą się meldować i tam, siedząc na boku, przypatrywał się wchodzącym. Ten środek nie zawiódł. Po niejakiem czasie zjawił się oczekiwany posłaniec i zdradził się natychmiast, gdyż na widok kasjera próbował uciec, lecz przywołany policjant zdołał go aresztować. Zaprowadzony do cyrkułu posłańców wyznał, iż asygnację oddał mu pewien pan, który odebrawszy pieniądze udał się na pierwsze piętro w gmachu dworca, jemu zaś dał za fatywę 25 rs. Tak wysoka zapłata naprowadziła posłańca na myśl, iż stał się współnikiem oszustwa i dlatego zobaczywszy kasjera próbował ucieczki. Z opisu danego przez posłańca domyślono się sprawy i udano się do niego wraz z posłańcem dla sprawdzenia. Okazało się, iż rzeczywiście pewien młody dwudziestoletni człowiek, od dwóch lat dopiero pracujący w zarządzie jako aplikant, a następnie djetaż, dopuścił się fałszerstwa.

— **Spostrzeżenia meteorologiczne** w tygodniu od 9-go do 15-go września. Dany następujący wypadki: średnia wysokość barometru 756.1 milim., temperatura 15.2° C., ilość wody spadłej dziennie 0.3 milim., wiatr zachodni.

— **Małżeństw** w tymże tygodniu zawarto 68, czyli o 15 więcej aniżeli w tygodniu poprzedzającym.

— **Urodzeń** w tymże tygodniu było ogółem: dzieci żywych 235, nieżywych 22. W liczbie żywo urodzonych było chłopców 119, dziewcząt 116. Z ogólnej liczby dzieci żywo urodzonych przypada na ślubne 207, na nieślubne 28. Liczba urodzonych dzieci żywych w stosunku rocznym wyniosła 30.46 na 1000 mieszkańców. Stosunek ten odpowiada cyfrze ludności 402,233.

— **Śmiertelność** w tymże tygodniu, nie licząc dzieci nieżywo urodzonych wynosiła 209 osób, w tej liczbie 117 mężczyzn, 92 kobiety, czyli 27.09 na 1000 mieszkańców powyższej cyfry ludności. Z ogólnej cyfry zmarło na nieżyt kieszek 56, na zapalenie oskrzeli i płuc 32, na suchoty płuc 20, na błonnicę i dławicę 13, na uwiąd szczykowy 7, na dur brzuszny 5, na raka 5, na choroby organiczne serca 4, na ospę 3, na choroby pęcherzykowe 3, na zapalenie nerek 3, na choroby syfilityczne 3, wypadkowo 3, na błonnicę 2, na apopleksję 2, na durzycę wysypkową 1, na krztusiec 1, na czerwonkę 1, na samobójstwa 1, z innych przyczyn 44. W liczbie zmarłych było dzieci do lat 5-12 128, czyli 61.24 pre. ogólnej liczby. W porównaniu z poprzednim tygodniem zmarło mniej o 20 osób.

— **Wypadki.** Na ulicy Wolskiej Julia Z. wpadła w dół śmietnikowy dość głęboki i uległa złamaniu nogi. — Na Obodziej Karol S. zranił się przez nieostrożność nożem w prawą nogę tak głęboko, iż z ciężkiego bólu stracił przytomność. — Na Franciszkańskiej Józef B., najechany przez wóz roboczy nęgi ciężkim obrażeniem na głowie i plecach.

— Sukcesja za morzem!

Przed niedawnym czasem wspominaliśmy o zasługach za granicą śmierci rodaka naszego Rozwadowskiego i otwarciu się po nim znacznej sukcesji.

Więść ta zainteresowała wiele osób.

Obecnie doszło nas potwierdzenie tej wieści.

Zmarły nosił imię Ksawery, urodzony był w roku 1810-ym jak się zdaje w Mozyrzu, gub. mińskiej, kraj zaś opuścił około roku 1832-go.

O ile z wieści dotychczasowych sądzić można, sukcesja jest nie do pogardzenia...

— Awanturniczy żywot.

W Staszowie, w sandomierskiem, mieszkał przed 20-laty młody obywatel Chaim Opoczyński, który pomimo gorących życzeń całej rodziny, iżby został rabinem, ku czemu był od małego sposobiony, wybrał sobie skromny zawód szklarza.

Lecz był to duch niespokojny, żądny wrażeń, których mu małe miasteczko, jak Staszów, dostarczyć nie mogło...

Pewnego więc poranku Chaimek nasz tajemnie porzuca rodzinne miasto i młodą od lat kilku posłubioną małżonkę.

Znikł bez wieści i zdawało się na zawsze...

Tymczasem w pierwszych dniach bieżącego miesiąca zjawia się najnie spodziewanej siwy już dojrzały i opalony mężczyzna.

Był to Chaim Opoczyński, wracający prosto z... Ameryki.

Zastał on w gnieździe rodzinnem tylko dorosłą i zamężną już córkę, żona jego bowiem oddawna zmarła.

Po powrocie z zamorskiej wycieczki Chaim, przywdział napowrót dawne ubranie i wziął się do szklarstwa.

W ciągu 20-tu lat awanturniczego żywota, przeżył on niemało i zwiedził dobry kawał świata.

Był w Azji, dotarł aż do Jerozolimy, z powrotem przetrzymał się przez dłuższy czas w Turcji, nareszcie

podczas wystawy filadelfijskiej powędrował z jakimś bogatym kupcem do Ameryki.

Próbował rozmaitego chleba, lecz nigdy przy jednym zajęciu nie mógł długo wytrwać i przez to tracił zwykle wszystko, co zarobił.

Dziś ten awanturniczy podróżnik przygarbił się, zestarzał i powiada, iż już stracił chętkę do szukania „nowych wrażeń”...

— Nasz chłopek.

Korespondent nasz z hrubieszowskiego donosi o następującym fakcie, dowodzącym zamożności wielu naszych włościan.

Wieś Dłużewo miała być sprzedaną, przez licytację, na żądanie licznych wierzycieli, którzy wystąpili z procesem subhastacyjnym.

Właściciel p. S. używał wszelkich środków aby się przy wsi utrzymać, wszystko jednak napróżno, potrzeba było poddać się losowi.

Miedzy licytantami najnie spodzianie zobaczył on włościanina kolonistę z Dłużewa Jacka Michalezyka, który uchodził wprawdzie za pieniądze gospodarza, nikt jednak nie przypuszczał, aby mu starczyło na kupno 38-io włókowego folwarku.

Licytantów było kilku, przetarg więc stał się dość ożywiony i ostatecznie Michalezyk, płacąc stosunkowo wysoką cenę, utrzymał się przy kupnie...

Oprócz wadium zapłacił on odrazu 20,000 rs. gotowizną wyjętą z dużej płóciennnej torby.

Kiedy p. S. wyraził mu swoje zdziwienie, iż jest taki bogaty, Michalezyk oświadczył, że posiada jeszcze drugie tyle pieniędzy, a kupił folwark jedynie dlatego, aby nie dopuścić do wsi „obcego człowieka”, przyczem zaproponował p. S. wzięcie Dłużewa w długoletnią dzierżawę.

Propozycja była panu S. na rękę i tym sposobem został dzierżawcą folwarku, którego sam poprzednio był właścicielem...

— Dla piekarzy.

Historyk Moraczewski w dziele „Polska w złoty wiek” pisze:

„Według dawnego prawa magdeburskiego, piekarz, który niezetelnie wypieczony lub zlej wagi chleb sprzedawał, mógł być zawieszony u żurawia dla zawstydzenia wobec całego miasta”.

Szczęściem zaiste dla wielu dzisiejszych piekarzy, iż takie prawa i żurawie nie istnieją...

— Rączęta.

Były delikatne, małe, lekko w obwodzie dłoni różowe...

Gdy się, bywało, z koronkowych obsłonek wysunę i od niechęci spoczną na miękkim, czarnym sukni aksamicie największy śmiełek nie odważyłby się dotknąć ich inaczej jak ustami...

A od napaści nawet tego rodzaju bronil je wielki rubin polyskujący jak czujne oko Argusa oprawne w rozetę pierścienka.

Alabastrowe pieszczoszki niechętnie wyzierały na świat Boży—ukrywając się raz po raz to w miękką zamszą rękawiczkę, to otulając się szczerze miłe drażniącym, wzdętym puchami, jedwabiem zarękawka.

Nie obchodziły mnie nie, przyznam otwarcie, ani oczy, ani usta, ani włosy, ani majestatyczna królowej postać—ilem razy ją spotkał nie pytałem nigdy o zdrowie lub pogodę, tylko pierwszym słowem mojem było: „a rączęta?”

I wywdzięczając się za pamięć życzliwą, rączęta same kładły mi na usta odpowiedź...

Minęły lata...

Dziś widziałem je znowu.

Spoczywały już nie na miękkim czarnym sukni aksamicie, lecz na bujnych kędziarach główki najmłodszego wnuka; włosy dziecka ugięły się pod nim i utworzyły dokoła nich jakby jasną aureolę.

Ręce piękne jeszcze, drżały lekko—niebieskie, niemal przezroczyste żyły krzyżowały się na pośliskiej skórze i zamiast rubinowego oka Argusa polyskiwała matowo na jednej z nich prosta ślubna obrączka...

— A rączęta?—szepnąłem mimowoli...

I jak dawniej, podniosły się one do ust moich i wzruszony do głębi złożyłem na nich pocałunek tak pełen szacunku, jakbym dotknął ustami świętej relikwii... przeszłości...

— Parabola.

Zauważono, iż dwaj obrońcy stron przeciwnych, jakkolwiek przed krótkami zjadliwiesobie docinali, po wyjściu jednakże z sali sądowej, rozmawiali z sobą najprzyjaźniej, prowadząc się pod ramię.

Na okazane im ztąd zdziwienie jeden z nich odrzekł:

— My adwokaci podobni jesteśmy do dwóch półów nożyce, które za poruszeniem sobie nie szkodzą, a to tylko tną, co się pomiędzy nie dostanie...

— Za obmowę.

Według praw angielskich, mąż staje się wobec

prawa odpowiedzialnym za potwarzczą mowę swojej żony.

W takiej niedawno sprawie sądowej, obrońca strony dotkniętej obmową w ten sposób domagał się ukarania męża plotkarki:

— Jeżeli np. ktoś chowa małpę i ta potłucze cudzą porcelanę, właściciel małpy obowiązany jest zrzadzoną szkodę wynagrodzić; takż więc i tu zachodzi stosunek i dlatego domagam się ukarania męża, do niego bowiem należało ukrać złośliwy język swojej małżonki...

— Z konjugacji.

Nauczyciel. „Ojciec pobłogosławił pięcioro dzieci”—jaka to strona?

Uczeń. Czynna, panie profesorze.

Nauczyciel. Zrób z tego stronę bierną.

Uczeń. Ojciec pobłogosławiony był pięciorgiem dzieci.

— Przy lekcji.

— Czy mówi się: *le coeur*, czy *la coeur*.

— Ja mówię zawsze *liqueur*...

— **Robotnicy** sprowadzeni do robót fortyfikacyjnych ze środków gubernji Cesarstwa, z nadchodzącą chłodną porą zostają w znacznej liczbie od robót uwolnieni. Pewna ich część pozostanie tu przez zimę, pozostali zaś będą odwiezieni do miejsc, z których przybyli. Jednocześnie odwiezieni zostaną do Cesarstwa robotnicy użyeci do robót na drodze żelaznej iwangrodzko- (demblisko)- dąbrowieckiej.

— **Miasto Kalisz**, posiadające znaczne grunta podmiejskie, nie może doprowadzić do skutku oddawna toczonych z włościanami układów o zmianie służebności pastwiskowych. W tych dniach znowu, skutkiem oporu i wygórowanych żądań włościan, zerwano świeżo zawiązane rokowania o regulację serwitutów we wsi Dobrzec Wielki na pastwisku, zwanem Napiskorzewo i Łęg. Miasto zaapelowało do władzy włościańskiej w powiecie kaliskim.

— **Wystawa rolnicza** w Mariampolu nie przyjdzie w r. b. do skutku. Departament bowiem rolnictwa na projekt miejscowych ziemian odpowiedział, iż Mariampol nie jest odpowiednim dla wystawy punktem i że właściwiej byłoby urządzić ją w Suwałkach. Właściciele ziemscy zamierzają mimo to wznowić swoje starania i w tym celu mają przedstawić władzy projekt szczegółowo wymotywowany ze wskazaniem warunków gospodarczych i ekonomicznych gubernji.

— **W Piotrkowie** ukazała się ospa. Początkowo epidemia zaczęła się szerzyć w mieszkaniu wyrobnika, przytykającym do gmachu gimnazjum żeńskiego. Władza szkolna przedsięwzięła w porę energiczne środki, zawieszając lekcje, dzięki czemu choroba nie przeniosła się w mury zakładu, co było rzeczą bardzo łatwą.

— **Pożar.** Przed kilkoma dniami, w osadzie Rozan, w powiecie makowskim, ogień strawił zupełnie kilka domów mieszkalnych i 15-cie zabudowań gospodarskich, a w nich ubezpieczonego zboża, inwentarza żywego i różnych ruchomości, za sumę rs. 9,000. Ogień powstał w nocy z niewiadomej przyczyny. Straty są bardzo znaczne.

— **Pożary.** W dniu 3 b. m. spaliła się stodoła włościańska w Dolanach, w końskim. W dniu zaś 4-ym b. m., we wsi Lend, w stupeckim, ogień zniszczył murowany dom mieszkalny, własność p. Goleza. Wreszcie w dniu 5-ym b. m. w folwarku Marjańda, w sieradzkim, spłonęły trzy budynki gospodarskie i wiele zboża w sнопach, własność p. Kiedrzyńskiego.

NEKROLOGJA

† Ś. p. Jan Rogoziński, rzeczywisty rada stanu, prezydent Prokuratorji w Królestwie Polskiem, po krótkiej lecz ciężkiej chorobie zakończył doczesne życie w dniu 22-im września, to jest wczoraj o godzinie 7-iej wieczorem.

TELEGRAMY WŁASNE

Kurjera Warszawskiego.

Lwów 22-go września.

Na dzisiejszem posiedzeniu sejmu wniesioną została petycja rektoratu Politechniki lwowskiej, domagająca się przyznania mu głosu wrylnego w sejmie, jaki posiadają rektorowie wszechnie galicyjskich. Krakowska izba handlowa wnosi petycję o przeniesienie centralnych zarządów kolei żelaznych do kraju. Następnie rozpoczęła się obszerna dyskusja w sprawie uznania ważności wyboru posła Władysława Łozińskiego, przeciw któremu trzynastu księży rusińskich zaniósł protest. Obliczenia wydziału krajowego stwierdzają, że nawet po odrzuceniu głosów zakwestjonowanych posel Łoziński o-

od 8 do 10,000 rs.

Rozkład jazdy na drogach żelaznych.

POCIĄGI:	Odechod	Przych.
	godziny i minuty	
Warsz.-Wiedeńska:		
Pospieszny 3 klasy	6 — r.	9 50 w.
Osobowy 3 klasy	11 10 r.	5 55 pp
Powyższe pociągi łączą się z drogą Łódzką.		
Kurjerski 2 klasy	9 15 w.	7 15 r.
Osob. miej. 3 kl. do Piotrkowa	7 — w.	10 10 r.
Warsz.-Bydgoska:		
Kurjerski 2 klasy	3 15 pp	2 45 pp
Osobowy 3 klasy	7 — r.	10 35 w.
Osob. miejsc. 3 kl. do Kutna	4 20 pp	8 25 r.
Warsz.-Terespolska:		
Kurjerski 3 klasy	8 53 r.	7 14 w.
Pocztowy 3 klasy	4 5 pp	1 53 pp
Osobowo-towarowy	7 15 w.	7 53 r.
Warsz.-Petersburska:		
Kurjerski 2 klasy	10 13 r.	7 43 w.
Osobowy 3 klasy	6 48 w.	3 33 p.
Pocztowy 3 klasy	11 38 w.	9 8 r.
Nadwiśl. do Białawy:		
Osobowy	9 20 r.	7 58 w.
Pocztowy	6 25 w.	10 53 r.
Miejscowy do Nowo-Georgiewska	4 7 pp	9 17 r.
Nadwiśl. do Kowla:		
Osobowy	9 — w.	8 11 r.
Pocztowy	10 20 r.	6 58 w.
Towarowo-osobowy do PilaWy	4 7 pp	10 10 r.

— Statki parowe odchodzą: Z Warszawy do Płocka codziennie (oprócz niedziel) o godz. 9 z rana. — Z Płocka do Warszawy codziennie (oprócz niedziel) o godzinie 6 z rana. — Z Nowej-Aleksandrii (Pulawy) do Sandomierza w niedzielę, środy i piątki o godz. 5 m. 30 z rana. — Z Sandomierza do Nowej-Aleksandrii (Pulawy) we wtorki, czwartki i niedziele o godz. 5 z rana. — Statek pasażerski przybywający do Nowej-Aleksandrii (Pulawy) o godz. 1 po południu, łączący się z pociągami drogi Łódzkiej nadwiślańskiej odchodzącymi z Nowej Aleksandrii (Pulawy) o godz. 2 m. 32 po południu, a przybywającymi do Warszawy o godz. 6 m. 58 wieczorem.

W Lasku, na Czystem, za rogatkami Wolskimi.

W Niedzielę d. 23 Września 1883 r., urządzone będzie wielkie świetne przedstawienie

ostatni raz!

1. Zajmujący wspaniałą brylantową Fajerwerk.
2. Wielkie bombardowanie Aleksandrii przez Anglików.
3. Iluminacja ogrodu hińskimi Lampionami i Ogniem Bengalskim, w połączeniu z koncertem. — Początek koncertu o godzinie 3-ej po południu; Fajerwerków i bombardowania przy zmierzchu. Tramwaje od rogatek Wolskich i stacji towarowej. Szczegóły ańsze doniosą. — Pyrotechnik M. Koller. 3774

Nawet Przeciwnicy

przyznają, że najtańszym Składem

W WARSZAWIE.

Jest powszechnie już znany ze swej niebywalej taniości

SKŁAD TOWARÓW

przy rogu ulic Dzikiej i Nowolipiek

dom Brauna N. 1. mieszkania N. 4,

gdzie dostać można:

PERKAL biały, wyborowy 1 1/2 l. szer. po 12 1/2 k. za lok.

PERKAL biały, najlepszy, 1/4 szeroki, po 15 k. lok.

PURPUR na wyspy, najlepszy, bardzo trwały, po 25 k.

DYMKA ponsowa na wyspy, Neumarcowska, po 32 1/2 k.

CREASS półpłótno, na gacie, i nocne koszule, po k. 10, 12 i 13 k. lok.

CRETON biały (zdrowia), przewyższający płótno, najlepszy, po 13 i 15 k.

CREASS półpłótno na przesieradła bez szwu 2 1/2 l. szer., po 25 k.

VICTORIA na cieńsze, trwałe i szerokie, po 25 k. lok.

BARCHAN zwany Mylton zdrowia, b. praktyczny z kutnerem, po k. 16.

BARCHAN wyborowy na damską i dziecięcą bieliznę po 17 k. lok.

BARCHAN najlepszy na damskie kaftanki, i majtki, po 20 k. lok.

FLANELKA drukowana, wyborna, w cudowne desenie, dotąd u nas niebywale, po 20 k. lok.

PIRA i **DYMKA** najlepsza na majtki i kaftanki, po 15 k. lok.

DRELICHY na materace nie ano, 1/4 szerokie, wyborowe po 35 k.

DRELICHY najlepszy na męskie gacie, po 18 k. lok.

MADEPOLAM wyborowy, cienki, 1/4 szeroki, po 25 k. lok.

RECZNIKI adamaszkowe, pasowane, 2 1/2 l. długie, po 35 k. ręcznik.

SZTUKA PŁÓTNA krajowego, 30 1/2 l. mająca, wyborowego na męskie i damskie koszule, za 4 rs. 50.

KOLENIERZYKI damskie wyborowe, najmłodniejsze, po 25 i 35 k. za koda.

Obstaunki z prowincji będą ekspedowane z jak największą akuracją i sumiennością. — Adres: Iz. HERTZ, Warszawa. 3490

Sery Owce,

prawdziwe,

nadeszły do Składu Owoców 2453

W. Zalewskiego,

Senatorska 2. — Cena zniżona.

14. Mazowiecka 14,

wprost ulicy Erywańskiej.

Wielki Skład Fortepianów i Organów,

poleca znakomity wybór świeżo nadeszłych i osobiście przez p. **Lud. Grossmanna** z zagranicą wybranych instrumentów, z fabryk wyłącznie i głównie reprezentowanych, a mianowicie:

BECHSTEINA, BLÜTHNERA, FIEDLERA i t. d.,

które sprzedają się po oryginalnych cenach fabrycznych z dołączeniem świadectw fabrykantów.

Najsłynniejsze Organy amerykańskie Esteya & Comp.

Sprzedaż na miesięczną splatę, począwszy od 25 rs. i t. p.

Wielki wybór instrumentów do wynajęcia na dogodnych warunkach.

2522—r

Man'y honor niniejszem podać do wiadomości, iż nabytą przez nas od pp.

Braci Lührmann w Łodzi

Fabrykę Dywanów,

przenieśliśmy tutaj do gmachu dawniej fabryki Laferme.

przy ulicy Marszałkowskiej Nr 32,

z powierzeniem nadal technicznego kierownictwa p. Oskarowi Lührmann.

Herzfeld & Baender.

Warszawa we Wrześniu 1883 r.

2530—R

Nowe

Światło

Wylączna sprzedaż Lamp

DO OŚWIETLANIA „GAZORODEM”

z fabryki „HUFFA” w Berlinie,

W KANTORZE

Stanisława Józefa Lawendel,

Warszawa, Nowo-Zielna Nr 35.

OBJAŚNIENIE.

Do lamp tego rodzaju niepotrzeba Kmiotów ani Cyindrów, ani zaprowadzania Rur. Płyn (gazoród), który się w nich pali, wydaje najczystszy płomień gazowy, bez żadnego dymu i nieprzyjemnego odoru. Przy zapalaniu nie ma obawy żadnej eksplozji. Lampy tego systemu nie wymagają częstego czyszczenia a światło ich wyrównywa 4-m płomieniem natowym. — Lampy oświetlane gazorodem używane są zagranicą w fabrykach i warsztatach na stacjach kolei, w teatrach, ogrodach itp., wogóle w miejscowościach niezaopatrzonych w fabryki gazu. Kupującym w większych partjach udziela się stosowny rabat.

2470R

Pierwszy Specjalny Magazyn

Kompletnych Urządzeń Kuchennych

ADOLFA UNGER

W WARSZAWIE,

Nr 3, Elektoralna Nr 3,

poleca:

Filtry angielskie, Wyżymaczki oryginalne amerykańskie „Empire,” Kotły do parzenia białej, Żelazka stalowe do prasowania i nadawania głansu białej, oraz wszelkie naczynia i przybory, w zakres gospodarstwa domowo-kuchennego wchodzące.

Mebel kuchenne. — Wyroby bednarskie.

Kompletne urządzenia począwszy od rs. 30.

2525—R

W Częstochowie

Jest do odstąpienia pierwszy hurtowy Skład książek do nabożeństwa, towarów galanterijnych i tym podobnych, na bardzo dogodnych warunkach, interes jest korzystny, przekonywa o tem także artykuł z Częstochowy w „Echu” № 205, z d. 15-go Września r. b. — Reflektanci raczą składać oferty w kantorze niniejszego pisma pod lit. M. K. № 62. 3775

Nauka i wychowanie.

Nauczycielka polka posiadająca patent, obce języki z konwersacją, rysunek i muzykę, poszukuje lekcyj na godziny, pół-miesiąca, lub miejsca stałego. Przeprowadza do szkół rządowych, prowadzi domową edukację, zna metodę poglądową. Ulica Lipowa № 3, mieszkania 4a. 14402

Nauczycielka polka, posiadająca języki: francuski (z konwersacją), niemiecki i ruski, poszukuje miejsca. Adres: Sosnowa № 1, mieszkania 14. 14572

Student matematyki, rosjanin, przygotowuje uczni i daje korepetycje ze wszystkich przedmiotów. Marszałkowska № 41, m. 20. 14717

Student uniwersytetu poszukuje kondycyji. Biedarska № 21, wiadomość u stróża. 14745

Student filologii poszukuje lekcyj lub korepetycji za stół i stancję, lub za pieniężne wynagrodzenie. Adres: Śliska № 1, mieszkania 8. 2015.

Soba z wyższym patentem, znająca doskonale języki: polski, ruski, francuski i niemiecki, potrzebna jest na demi-plac. — Wiadomość: ul. Wspólna № 34b, m. 5. 14772

Nauczycielka muzyki ze świadectwem Instytutu Muzycznego i poważną rekomendacją, posiadająca języki, poszukuje lekcyj. Jerozolimka 5 (bez lit.), mieszcz. 19. 14338

Lekcje muzyki udziela na mieście i u siebie osoba posiadająca patent Instytutu Muzycznego, uczenia pierwszorzędnych nauczycieli. Bracka № 7, mieszkania 2. 14309

Student uniwersytetu, udziela korepetycji ze wszystkich przedmiotów. Jerozolimka 38, mieszkania 5. 14387

Lekcje muzyki fortepianowej i teorii, udziela nauczycielka z patentem Instytutu Muzycznego. Leszno № 34, m. 3. 1561

Pona polka umiejąca szyc, żyje sobie w miejscu do dziecku, do wyreczania pani domu. Ul. Senatorska № 20, wiad. w maglu.

Trzeźba jest mała francuzka do konwersacji z ośmioletnią dziewczynką, na 2 godziny codziennie. Senatorska № 29. 14797

Trzeźba jest nauczycielka polka ze znajomością muzyki i francuskiego języka, do jednej jedenastoletniej panielki na wyjazd do miasta powiatowego w gub. Podolskiej. Blizsza wiadomość udzieli Paprocki, Chmielna № 8. 14829

Nauczycielka polka, muzykalna, z konwersacją francuską, ruską, niemiecką, tygodniową pedagogiczną metodą, przysposabia i przysposabia chłopczyków i panielki do gimnazjum, poszukuje lekcyj za stół, mieszkanie osobne lub wynagrodzenie. (Oferty przyjmuje: Bracka № 7, mieszkania 26. 14879

Student uniwersytetu warszawskiego żyje z udzielaniem lekcyj lub korepetycji w zakresie gimnazjalnym. Adres: Leszno 2, m. 20. A. S.

Posady i prace.

Kwiaciarka potrzebna na wyjazd. Blizsza wiadomość: Twarda № 47, mieszcz. 9, pomiędzy 1-a a 2-g. 14422

Soba potrzebna, która mogła przyjąć zarządku domu i odbierać komorną, wymagana jest kaucja. Oferty składają można w biurze ogłoszeń, Senatorska 18, pod lit. A. P.

Soba z dobrego domu, w średnim wieku, poszukuje miejsca na wieś do osoby pojedynczej, do zarządu domu. Żelazna № 20 lit. c, mieszkania 26, od godziny 10 do 5 po południu wiadomość. 14565

Oficjalista, który lat kilkanaście zajmował się nadzorem w fabrykach, posiadający język polski, niemiecki i ruski, opatrzonej w dobre świadectwo, mając chlubne rekomendacje, pragnie obowiązywać przy domu lub szwajcara. Blizsza wiadomość udzieli rządca domu gosp. p. Biedrzyckiego, ulica Wronia № 2. 2014

Panny potrzebne są do spódnicy. Leszno № 8, od frontu. 14711

Trzeźba są panny do szycia. Ulica Nowy-Swiat № 24, mieszcz. 20. 14710

Trzeźba są panny uzdolnione do krawieczyny. Ul. Sosnowa № 5, mieszcz. 13.

Soba dobrego wychowania, znająca się na gospodarstwie, poszukuje miejsca do zarządu domu i zaopiekowania się dziećmi, lub do towarzyszenia osobie wiekowej. Adres: ulica Ogródowa № 11, mieszcz. 24. 14733

Miejsce potrzebne są zaraz. Wiadomość udzieli Chmielna 62ab, Jan Pandel. 14748

Piotr Sliżyński

udziela lekcje tańców salonowych u siebie w domu, jakoteż po domach prywatnych i pensjach, sposobem najkrótszym wyucza w 20-kilku lekcjach, 6 tańców najpotrzebniejszych. — Podwał 20, wprost Cyrkuła. 3785

Lekcje Buchhalterji

udziela J. DANILEWICZ, Autor. — Królewska № 13, przyjmuje od godz. 2—6. 3488

Trzeźba jest panna kompletnie uzdolniona w krawieczynie na wyjazd do Lublina. Wiadomość: ul. Sosnowa № 5, m. 18.

Trzeźba potrzebuje zaraz na prowincję. — Wiadomość: Nowy-Swiat № 68, u Neumana.

Nowo-przybyły z Poznania początkujący subiekt cukierniczy poszukuje zajęcia. — Wiadomość: ulica Lucka № 2, mieszkania 4, dom Grabowskiego. 14874

Trzeźba posady pisarza, dozorego lub szwajcara, mówią po niemiecku. Mierzwicki, ul. Książca 7, mieszkania 18. 14882

Trzeźba są panny podreżne do krawieczyny damskiej. Senatorska 2, m. 13.

Trzeźba miejsca za pracę lub za mieszkanie, jest uzdolniona w praniu, umie dobrze szyc i cerować. Wiadomość: ul. Senatorska № 20, w maglu. 14861

Soba w średnim wieku, z b. dobrą rekomendacją, poszukuje miejsca do zarządu domu do sklepu lub do chorej osoby. Wiadomość: Wilek № 19, lokalu № 10, do 11-jej rano lub wieczorem. 14862

Soba dobrego towarzystwa, posiadająca język francuski, poszukuje zajęcia lektorki lub do towarzystwa, na bardzo przystępnych warunkach. Wiadomość: ulica Długa № 14, w fabryce kwiatów Schmidt. 14864

Trzeźba jest uczeń w wieku lat 13 do 14, umie czytać i pisać, do zakładu felczerskiego przy ulicy Dzielnej № 9. Wiadomość na miejscu. 2014

Trzeźba poszukuje jakiegokolwiek pracy. O oferty uprasza się składać pod adresem R. D. w kantorze Kurjera Warsz. 2032

Kupno i sprzedaż.

Karpelki pończochy, kamasze bez szwu, i po cennach fabrycznych, koronki niciane, ruskie. Przyjmuje się szycie bielizny. Nowy-Swiat 70, mieszkania 14. 2035

Zaraz do sprzedania sklep spożywczo-dystrybucyjny, przy przynajmniej ulicy. Warunki dogodne, pewna część na spłatę. Wiadomość w sklepie spożywczym Bronisława, Senatorska 27. 14588

Trzeźba fortepian krótki, ładny, w bardzo dobrym stanie do sprzedania. Chmielna № 21, m. 5, stróż w suterynie na prawo wskazać. 14407

Trzeźba fortepian stare kupuje. Marszałkowska № 48, magazyn mebli. 14349

Trzeźba sprzedaje się łazienka mało używana, mocno zbudowana i uprząż angielska na jednego konia. Saski Plac № 7, dom Skwarcewa, u stróża Justyna. 14610

Trzeźba fortepian mahoniowy jest do sprzedania. Podwał № 20, m. 14. 14554

Trzeźba ziewczynki mogą znaleźć zajęcie w fabryce lub usowych papierów, ul. Dzielna № 11b, Sperling & Fingerhut. 1964

Trzeźba ozdobne z 6 pokoi, bardzo mało używane, całe urządzenie lub częściowo; kandelabry złoczone w ogólnym i kandelabry platerowane do sprzedania bardzo tanio. Ulica Zielna № 4, mieszkania 1, pomiędzy Złotą i Chmielną. 14778

Trzeźba dla dam! Suknie do grubej zimy, kompletne gotowe, dla dam od rs. 13 k. 50; dla panielek od rs. 6 k. 50, poleca magazyn Pijałkowskich. Ulica Senatorska № 18, wprost kościoła, w podwórzu na dole, (magazyn w święta otwarty). 1721

Trzeźba owóz nowy, elegancki, na 1-go konia, robiony na obstatunek, z najlepszych materiałów, koła z obodów, do sprzedania za 525 rs. Wiadomość w administracji kiosków, Senatorska 22. 1970

Trzeźba damskie batystowe, szal turecki i warkocz ciemno-blond, wszystko zupełnie nowe nie używane, do sprzedania. Nowogrodzka № 18a, m. 8, od g. 10—2. 14744

Trzeźba fortepian czarny, krótki, nowy, za 350 rs. Erbara, wiedeński, koncertowy, za rs. 380 i wiele innych, są do sprzedania. Repertoryjnie wszelkie i strojenia przyjmuje fabryk. T. Bierackiego, Krucza 21, róg Alei Jerozolimskiej. 14634

Trzeźba garnitur mebli gabinetowych jest do sprzedania w domu zwanym Roczniarą na Krakowskim - Przedmieściu, na 3-m piętrze nad leżnicą. 14534

Trzeźba do sprzedania: 2 łóżka meblowe, masiv żelazne, na orzech; komoda orzechowa, o 5-u szufladach; 2 dywany, 2 stoliki, stógiewka, balja, łóżko kuchenne i kanapki treści poważnej. Złota № 22, mieszkania 33, rano do 10½ i od 4 do 8. 14578

Trzeźba jest do sprzedania sklep wiktualny. Ulica Seleg № 83. 14121

Szafa mahoniowa

elegancka, nieduża, do sprzedania za 40 rs. Róg Złotej i Zielnej № 6, (dom Zerycha), mieszkania 2, na dole. 3799

Rs. 6 nagrody.

W dniu 15 b. m. zginiła portmonetka zółta skórzana, wiedeńska, w której prócz kilkunastu groszy, znajdował się krzyżyk srebrny, tak z relikw arcyk. moda, oik zap. uty, oraz skaplerz. — Kto odniesie na ulicę Długą № 22, do właściciela domu, otrzyma powyższą nagrodę. 3798

Para Wałachów

młodych, powozowych, gniadych, do sprzedania. — Wiadomość: Saski plac № 5, wprost Klubu myśliwskiego. 3797

Pianino Bechstejna

z pięknym tonem, w dobrym stanie, do sprzedania. Nowy-Swiat № 39, mieszkania 19. Wiadomość na miejscu codziennie do godziny 1-jej z południa. 3770

Trzeźba z cielęciami jest do sprzedania. — Wiadom. w rogatce Belwederskiej. 14873

Trzeźba fortepian krótki, b. dobry, do sprzedania. Chmielna 21, m. 5, stróż w suterynie na prawo. 14864

Trzeźba fortepian tania do sprzedania. Sosnowa № 5a, stróż wskazać. 2139

Interesa handl. i majątka.

Trzeźba win i towarów kolonialnych, w dobrym punkcie, z wyrobioną klientelą, z powodu wyjazdu jest do odstąpienia. Kapitał potrzebny od 6.000 do 7.000 rs. Oferty proszę składać do biura ogłoszeń Rajchmana i Frendlera, Senatorska 18, pod lit. A. S. № 766.

Trzeźba awiarnia do odstąpienia. Ulica Wąska-Freta № 37. 14599

Trzeźba kłopot z wiktualiami i dystrybucją do sprzedania niedrogo. Ulica Sienna № 4. 14590

Trzeźba przy ulicy Kruczej № 15 lit. b, dopiero wykończony sklep wiktualny, a może być i na wszelki proceder handlowy, z całym komfortem, jest do sprzedania w każdym czasie, za bardzo niską cenę, z powodu przystąpienia do własnego fachu. 14749

Trzeźba oszukuje osoby z 1.000 rs. do wspólnego interesu, codziennie konsumuje niezbędne, a jako jedyny w Warszawie rokuje dobre korzyści przedsiębiorstwu. Wiadomość w biurze ogłoszeń Rajchmana i Frendlera, Senatorska 18. 2013

Trzeźba wiktualny do odstąpienia każdego czasu. Wiadomość: Marszałkowska № 4, stróż wskazać. 2002

Trzeźba garnitur czarny, bogato rzeźbiony, kryty gładzami jedwabnym bordo, za rs. 400; garnitur stylowy, orzechowy, kryty aksamitem za rs. 250; garnitur orzechowy, kryty materją jedwabną za rs. 180; 2 foteliki i kózeta fantazyjne, kryte jedwabem za rs. 110, oraz garnitur nowe, lub używane, po cennych najniższych polecia K. Szwemberger. Nowy-Swiat № 46. 14241

Trzeźba sklep norymberski jest do sprzedania, przy Sulicy Elektralnej № 34. 14341

Trzeźba dystrybucja z mieszkaniem, w dobrym punkcie do sprzedania. Twarda 20. 14540

Trzeźba z powodu słabości żony, sprzedaje za przystępną cenę z towarem sklep, dystrybucyjny i wiktualny, pierwszy po prawej stronie za rogatką Powązkowską. Wiadomość na miejscu. 14676

Trzeźba dom za rs. 3.000 murowany, piętrowy, tuż przy samej rogatce Szmulowskiej położony, na nadzwyczaj korzystnych warunkach do sprzedania. Wiadomość: ulica Wąski Dunaj № 7, 3-e piętro, od frontu, m. 9. 14555

Trzeźba trzech domów, jeden do sprzedania bardzo korzystnie. Wiadomość w biurze ogłoszeń pp. Rajchmana i Frendlera, Senatorska 18. 1981

Trzeźba rs. 13.500 potrzebne na 1-szy numer hipoteki domu przy jed. z najpryncypalniejszych ulic. Wiadomość Karmelicka № 5, w składzie węgla. Pośrednictwo wyłączają się. 14592

Trzeźba ogrzewowy zakład B. Korpaczewskiego, skład trumien i wszelkich efektów pogrzebowych. Nowy-Swiat 42. 1831

Trzeźba akad B. Korpaczewskiego, kupna, sprzedaży i zamiany starożytności, przedmiotów domowego użytku i ubrań damskich i męskich mało używanych. Nowy-Swiat 42.

Trzeźba majątek w Lubelskiem, 14 w orst od kościoła, wólk 52 bez służebności, ziemi pszennej, z budowlami przeważnie murowanymi, kompletnym inwentarzem i krescią do sprzedania lub zamiany na dom w Warszawie, nie obciążony wierzytelnościami. Blizsze szczegóły u adwokata przysięgłego Ksawerego Smoleńskiego, Długa № 16. 14544

Trzeźba 1000 rs. potrzeba na hypotekę. Krakowskie-Przedmieście 33, m. szk. 3. 14776

Trzeźba 5.000 i 1.300 rs. potrzeba na spłatę hypotezy. Nowogrodzka 13, od godz. 3-jej do 6-jej u doktora. 14789

Trzeźba dystrybucja z mieszkaniem do sprzedania bardzo tanio, w dobrym punkcie, wprost warsztatu kolej. ul. Chmielna № 64. 2003

Trzeźba o wyrobionego interesu handlowego na prowincji poszukuje się współnika, człowieka fachu, z kapitałem od 6.000 do 10.000 rs. Blizsza wiadomość udzieli Teodor Paprocki, Chmielna № 8. 14828

Trzeźba o sprzedania lub wydzierżawienia świetny interes handlowy, egzystujący od lat 60. Kapitał potrzebny kilka tysięcy rubli. Wiadomość w Biurze Ogłoszeń Rajchmana i Frendlera, Senatorska 18 pod lit. A. D.

